

I året for staten Israels 60-års jubilæum vil vi gennem en række artikler se på, hvordan tingene udviklede sig for Jesus-troende jøder i de første år efter 1948.

I DET BRITISKE MANDAT I PALÆSTINA OPHØRTE DEN 14. MAJ 1948. SAMME DAG BLEV STATEN ISRAEL PROKLAMERET. I MÅNEDERNE FORUD VAR DET KOMMET TIL MANGE VOLDSHANDLINGER MELLEM BRITERNE OG DE JØDISKE MODSTANDSGRUPPER. ENHVER, DER HAVDE NOGET AT GØRE MED BRITERNE, VAR UNDER MISTANKE FOR AT MODARBEJDE DEN JØDISKE SAG. I DISSE FORHOLD BLEV OGSÅ JØDEKRISTNE INDDRAGET.

Israelsmissionens økonomi 2007

Budget 1.900.000 kroner.

Som det ser ud ved årets udgang, har vi nået vores mål! Mange tak for støtten.

Det endelige regnskab for året 2007 vil foreligge ved årsmødet d. 29. marts.

OPERATION MERCY – MAJ 1948

Af Kai Kjær-Hansen

Operation Mercy er den engelske betegnelse for en evakuering af en gruppe jødekristne fra Palæstina til England. Denne "Operation Barmhertighed" fandt sted i dagene umiddelbart forud for det britiske mandats ophør. Dengang var der meget forskellige meninger om berettigelsen heraf.

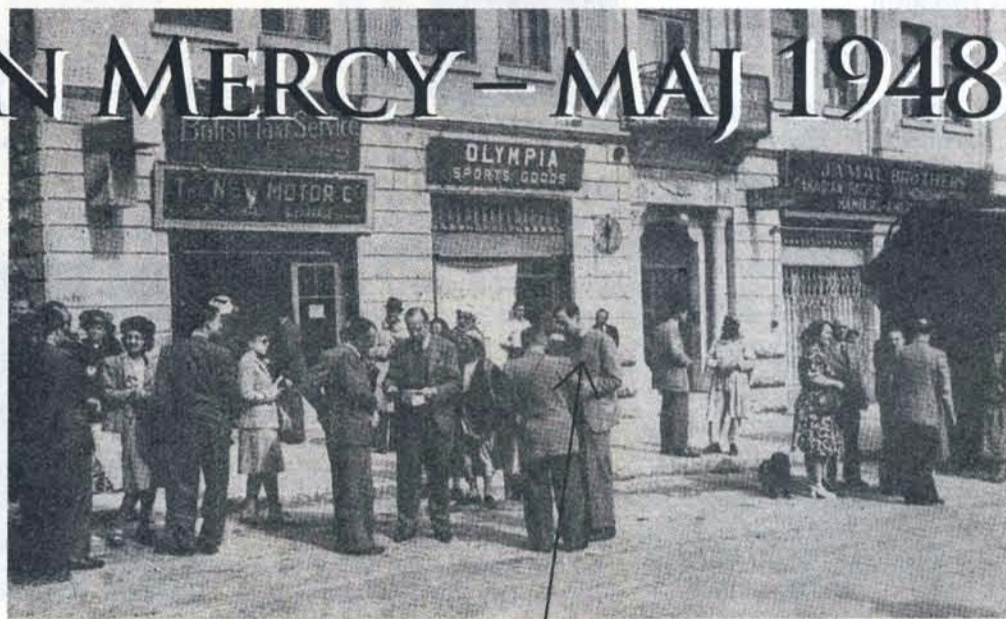
De jødekristne i Palæstina havde været i de jødiske modstandsgruppers søgelys. Det forhold, at mange af dem havde forbindelse med britiske missionselskaber, gjorde dem mistænkelige. Også nogle jødekristne blev kidnappet og forhørt af fx Stern-gruppen.

Fra missionselskabernes side frygtede man, hvordan det ville gå disse jødekristne ved oprettelsen af staten Israel. "Araberne betragter dem som jøder på grund af deres afstamning, mens jøder betragter dem som kristne på grund af deres tro," lød det fra kristent hold. Man frygter, at de jødekristne kommer til at lide under fødevaremangel, og når de så skal ud at finde madvarer, skal de bevæge sig i områder med mange snigskytter. Deres liv er altså i fare. I foråret 1948 blev der lavet en aftale med den engelske regering om, at de jødekristne, der ønskede det, kunne blive evakueret. I alt forlod omkring 80 jødekristne Palæstina umiddelbart forud for den 14. maj. Hermed blev den i forvejen lille gruppe af Jesus-troende jøder i Palæstina/Israel reduceret betydeligt.

Ubegrundet frygt

Samtidig var der i nogle kristne kredse frygt for, hvordan jødekristne ville blive behandlet i den nyoprettede jødiske stat. Denne frygt viste sig ubegrundet. I Uafhængighedserklæringen garanteres fuld politisk og social lighed for alle i Israel, "uanset race, religion eller køn".

Allerede i efteråret 1948 hævder britiske missionærer i Jaffa, at

Den anglikanske præst Adeney tager i begyndelsen af maj 1948 i Jerusalem afsked med nogle af de jødekristne, som havde besluttet sig for at forlade Palæstina.

selv om en stærk anti-britisk stemning stadigvæk gør sig gældende blandt jøder, kan selv britiske missionærer udføre deres arbejde, "så længe de mener, at arbejderne er deres venner, og at de ikke er imod dem." Og det tilføjes: "Det synes nu som om den diskrimination, de jødekristne i de forløbne måneder har været udsat for, var politisk og ikke religiøs, og når man nærrede mistanke mod dem, var det ikke så meget på grund af deres tro som deres forbindelse med briterne."

I dette lys kan man spørge, hvor klogt det var at evakuere den pågældende gruppe af jødekristne. Det er altid let at være bagklog. De, der havde foranlediget evakueringen, handlede ud fra en ægte overbevisning om, at de jødekristnes liv var i fare.

Anderledes så nogle af de Jesus-troende jøder, som forblev i Israel, på sagen. Her et eksempel.

Skarp kritik af evakueringen

En skarp kritik kom fra Moïse Ben-Meir. Sammen med nogle få ligesindede Jesus-troende jøder havde han oprettet et messiansk fællesskab i 1940'erne og kæmpede for en national messiansk menighed i Israel. Han var en arg modstander af kristne missionselskaber. Jøder, der kom til tro gennem dem, blev assimilerede, hævdede han. I evakueringen af de jødekristne i maj 1948 fandt han er bekræftelse herpå. Han

ironiserer over de fremmede missionærer, der forlod landet: "Hvad blev der af troen og modet og den offervillige ånd, som de sang så meget om? Kan Herren ikke bevare dem sunde og trygge også i staten Israel?"

Og angrebet på de fremmede missionærer skærpes med følgende ord: "De leder jøder til døbefonten, men ikke til Jesus Messias. Missionerne var centre for assimilation og afjudaisering, men ikke for frelse." Han mener, at missionerne har berøvet deres jødiske konvertitter de sidste stumper af deres jødiskhed.

For Ben-Meir er det sådan, at det er Gud, der har gjort en ende på det britiske styre i Palæstina. Og ikke nok med det. Det er også Gud, der har gjort en ende på missionernes virksomhed i Israel.

Ifølge Ben-Meir er der således alligevel kommet noget godt ud af evakueringen. Han siger:

"Gud lod de utro hebraiske kristne rejse." Hermed er der skabt mulighed for en helt ny begyndelse for forkyndelsen af Jesus i Israel – uden indblanding fra fremmede missionselskaber. Ifølge Ben-Meir er dette positivt.

Sådan kom det nu ikke til at gå. Missionselskaberne vendte tilbage til Israel. Og blandt de mange emigranter, som kom til Israel i de følgende år, var der også Jesus-troende jøder, som fortsatte med at tilslutte sig de trossamfund, hvorigennem de var kommet til tro i diasporaen, og ikke kunne tilslutte sig Ben-Meirs radikale kritik af den kristne kirke og dens mission blandt jøder i Israel.

Når det er sagt, skal det ikke skjules, at Ben-Meirs vision om, at Jesus-troende jøder måtte få en større erkendelse af deres jødiske identitet, påvirkede den senere udvikling blandt messianske jøder i Israel.